

Čís. 10768.

Nestačí, uvedeno-li v (mimosoudní) výpovědi, že se vypovídá nájemní smlouva na půl roku.

(Rozh. ze dne 8. května 1931, Rv I 785/31.)

Pronajímatel dal nájemcům mimosoudní výpověď, v níž vypověděl nájemní smlouvu na půl roku. K námitkám žalovaných procesní soud první stolice výpověď zrušil. Odvolací soud napadený rozsudek potvrdil.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody :

Odvolací soud uznal bez právního omylu (§ 503 čís. 4 c. ř. s.), že žalobcova mimosoudní výpověď neobsahuje přesné a v § 562 první odstavec c. ř. s. vyznačené udání času, kdy se nájemní smlouva má skončiti, jak § 565 druhý odstavec c. ř. s. předpisuje, praví-li žalobce v dopisu ze dne 30. prosince 1930 jen, že »vypovídá smlouvu nájemní na půl leta«. Rčení to připouští různé možnosti výkladu, totiž, že výpovědní lhůta se má počínati buď hned dnem dopisu ze dne 30. prosince 1930, aneb často užívaným výpovědním termínem 1. ledna, před nímž právě byla dána, nebo dále dnem pouhého dodání výpovědi do rukou žalovaných, aneb dokonce dnem, až výpověď přijali na vědomí, s obsahem dopisu se seznámili. Dovolání samo směsuje tyto poslední dva termíny, majíc za to, že se výpovědní lhůta počíná tím okamžikem, kdy žalovaní přijali na vědomí tuto výpověď, to jest, o ní zvěděli, tedy kdy jim byl dopis ze dne 30. prosince 1930 doručen. Nevyhovuje tudíž výpověď co do udání času přesnosti v § 562 druhý odstavec c. ř. s. předepsané. Na tom nemění nic, že žalovaní podali námitky v zákonné lhůtě osmi dnů ode dne doručení, neboť není předpisu, podle kterého by lhůta k námitkám proti výpovědi musila se zároveň počínati s lhůtou výpovědní nebo naopak.

Čís. 10769.

Zavázal-li se dlužník soudním smírem, že zaplatí útraty sporu, jak budou stanoveny soudem, do čtrnácti dnů pod exekuci, počíná platební lhůta pro zaplacení útrat teprve doručením soudního usnesení upravujícího výši těchto útrat, nikoliv již uzavřením smíru.

(Rozh. ze dne 8. května 1931, R II 75/31.)

V soudním smíru zavázal se dlužník zaplatiti útraty, jak budou soudem stanoveny. Procesní soud stanovil útraty usnesením ze dne 4. listopadu 1930, jež bylo dlužníku doručeno dne 11. listopadu 1930. Téhož

dne navrhl vymáhající věřitel povolení exekuce k vydobytí těchto útrat. Soud první stolice exekuční návrh zamítl, rekursní soud exekuci povolil.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

Důvody:

Exekučním titulem jest soudní smír ze dne 23. října 1930, podle něhož se nynější povinná strana zavázala, že odevzdá byt, o který šlo, do 30. října 1930 a že zaplatí útraty sporu, jak budou soudem stanoveny, do čtrnácti dnů pod exekucí. Podle spisů upravil procesní soud tyto útraty usnesením ze dne 4. listopadu 1930, jež bylo povinné straně doručeno dne 11. listopadu 1930. Téhož dne podala strana vymáhající návrh na povolení mobilární exekuce pro tyto útraty. Kdežto první soud tento návrh zamítl z důvodu, že exekuční titul není ještě pravoplatný, povolil rekursní soud navrženou exekuci, maje za to, že podle převzatého smluvního závazku byla dlužnice povinna zaplatiti útraty do čtrnácti dnů po uzavření smíru, t. j. do 6. listopadu 1930, třebaže v této době ještě neznala výši útrat. Aby svému závazku mohla dostáti, bylo prý na ní, aby se o tom u soudu přesvědčila. Názor rekursního soudu jest mylný. Ve smíru ze dne 23. října 1930 nebyly určeny ani výše útrat, ani přesně den, kdy měla povinná strana zaplatiti útraty, nýbrž bylo jen vysloveno, že tak má učiniti »do 14 dnů«. Toto určení platební lhůty lze vykládati jen tak, že povinná strana měla útraty, k jichž zaplacení se zavázala soudním smírem, zaplatiti do čtrnácti dnů po doručení soudního usnesení, upravujícího výši těchto útrat, neboť teprve doručením tohoto usnesení se dověděla o jejich výši a mohla po případě podati i rekurs proti úpravě útrat. Platí tu tedy procesní předpis § 426 druhý odstavec c. ř. s., podle něhož usnesení (v tomto případě výměra útrat) se stává účinným proti nepřítomné straně teprve doručením. Teprve od této doby počínala se smluvená čtrnáctidenní lhůta platební, jakož i lhůta rekursní. Rozhodnutí čís. 8964 sb. n. s., z něhož rekursní soud patrně čerpal svůj právní názor, tu nedopadá, neboť v případě, jehož se týkalo ono rozhodnutí, zavázal se dlužník soudním smírem, že zaplatí nejen útraty, jak budou soudem stanoveny, nýbrž i jistinu s úroky do přesně určeného dne, na němž pak ovšem soudním usnesením o úpravě výše útrat nemohlo býti nic změněno. Ježto exekuční návrh byl podán dříve, než dospěla vymáhaná pohledávka a než prošla lhůta v soudním smíru pro zaplacení útrat, rozhodl správně soud první stolice, zamítnuv exekuční návrh (§ 7 druhý odstavec ex. ř.) a rekursní soud pochybil, povoliv exekuci.

Čís. 10770.

Při exekučním zajištění dávky z přírůstku hodnoty jest v exekučním návrhu udati důvod ručení toho, proti němuž se vede exekuce.

(Rozh. ze dne 8. května 1931, R II 156/31.)